

EMILIA HASSELQUIST LANGEFORS

Vilket öde för en sökande stråle

ALBERT BONNIERS FÖRLAG

TIDIGARE UTGIVNING PÅ ANNAT FÖRLAG

Jämte grönet, 2025

Albert Bonniers Förlag
Box 3159, 103 63 Stockholm
www.albertbonniersforlag.se
info@albertbonniers.se

ISBN 978-91-0-080850-1

COPYRIGHT © Emilia Hasselquist Langefors, 2026

OMSLAG Beatrice Bohman

FÖRSTA TRYCKNINGEN

TRYCK ScandBook, EU 2026

Här har vi nyckeln till hela gåtan. På det biologiska planet är det bara genom att förnya sig som en art består, men denna förnyelse är bara ett upprepande av ett och samma liv under olika former. Det är genom att sträcka sig ut, utöver livet medelst sin existens, som människan säkrar livets upprepning. Genom transcendens skapar hon värden som fräntar den blotta biologiska upprepningen allt värde.

Simone de Beauvoir, *Det andra könet*
Översättning Inger Bjurström och Anna Pyk

Change is default – stasis needs explanation.

Mark Bickhard, *Issues in Process Metaphysics*

Den deprimerade har inga fönster. Nej, förresten. Den deprimerade har bara fönster, inga dörrar. Den deprimerade lyssnar på Cash och Cohen, det har den deprimerade gjort sedan urminnes tider. Timplöst spanande från igenbommade fönster.

Portvakten

KONTAKTANNONS

EFTERLYSNING AV MANNEN SOM HÖGG AV SIN ARM MED EN KINESISK DAO

Jag hörde om dig från en vän som hörde om dig från en gemensam släkting. Hon sa att du var lycklig nu. Om du ser det här – vill du då vänligen höra av dig? Jag tror att vi skulle förstå varandra. Även jag har försökt ta mig ut ur immanensen.

I

MIN HUD HAR GLÖMT ALLT SEX

Jag urvattnar allt jag lever för, man kan tänka sig
att torka kan vara: Skönhet eller Stagnation.

Jag sår strupen i spott och blöder
över fingrarna när de virkar sig ner i sumpmarken –
mina sumpmarker är släckta, uppfrätta; *bara avslagenheten kvar*
Mina gatlyktor är ögon (och vice versa) och det betyder framför allt att
jag ständigt låter saker beblandas: fel sak på fel plats
fel ord ges mening: jag pågår med detta nedsmutsande av världen
(*Min Värld*, eller jag vet inte, har jag förunnats en värld, det är helt
omöjligt att svara på –)

Den här Busken verkar försöka säga något –

De här Knäna verkar vilja trilla och skrapas upp –

Den här Himlen verkar inte orka hålla sitt tyg uppspänt länge till:
det aktualiserar nuet, detta att jag misstänker
att Himlen mycket snart
ska släppa från sina fästen
och falla över mig

Vid p-huset Dimman har ett rött ljus stötts ur timmen, Läcker långsamt,
åderlåtningsmässigt

Jag kan knappt lyfta mina ben – de sugs mot jordens centrum
EN MOR (inte min) mässar: du föregår dina ordval
MIN MOR (ja, min) messar: är du på väg

Jag vill svara dem båda:

mina ord föregår mig, de är redan där, *sluta tjata*

Jag är mig i förväg, förbrukad på förhand, pre tillblivenhet: *en*
kroppstrött kropp en nattbelägen natt, vurmande sina förluster
ett hav hivas in mot stranden igen tillbaka, igen – *tillbaka, igen*
jag står mig upp i halsen uppstött ur mitt värsta jagar med blicken
ett omötligt möte en spegel som vrider sig ut ur sig själv
och bara bekänner det osedda ske
ske var vad jag ville (vad jag ville var att ske)
SKE ÄR SKIFTET SKRÄMT UR SKAREN ALLT ÄR TÖ OCH RÖRD
OCH RÖRLIG SKE SKE SKE! ALLT SKA ALLTID
IDEL SKE!

jag bleknar på stolen vid trappen, jag minskar och skimrar av oskett:
gardinerna osker, lakanen osker och trappstegen osker; jag osker, jag
osker, oavbrutet osker, jag ser ser, osker, *ser*

Och Molnen kryper på bergskammarna: skabbdrabbade katter

Jag vet att det går utför med mig
men är ganska nyfiken på hur det ska utveckla sig!

— — — — — ...

... — det är en trögflytande morgon när tåget stannar och sen inte idsa
ta sig loss igen; den klumpiga kroppen smälter mot spåren
(man blir *galen* av att stå still!)

Stationens alla statister springer i en kallhjärtad komposition –

står o gråter

bara vatten

bara *jättestora* droppar vatten

Jag har nystat mig ut till oigenkännlighet och nu ligger jag här!

en härva av Stök och Försök!

På perrongen ser man honom i folkmassan.

Dåtiden spelar i hans ögon med främmande facit

Under *annat ljus* framför *annat hav* i *andra stora ljud*:

Kirurgen – när jag mötte honom var han storögd, en student

Hur han den gången hårdnade, andades: som hade Livet komprimerats

där i halsen, något tungt i hans lunga, där det kippade av lust

Jag grät nästan då – inte för att det var hemskt och inte för att det
var skönt inte för att jag var glad Och inte för att jag var ledsen

varför grät jag

jag vet inte

kanske var jag avundsjuk:

HAN FÖRSTOD NÅGOT OM EVIGHETEN!

och jag tänkte på

att ådrorna längs ljumskarna sprängde finfördelade floder

ner mot könet och att om jag sög hårt på en skulle den brista

under huden och bre ut sig som en jordblå skymning

över en ekande, tömd och regntung stad, och det skulle vara

tryggt och saligt att se hur ensamheten övertog också honom

liksom inifrån och fullständigt

men när jag såg hur han kom hem i något (tillhörde stunden)

var min ensamhet så världsfrånvärd hans tillhörande, och ältandet bara:

hur ser jag ut (här i ljuset från Månen och Gatan)

hur smakar jag (här i salta havsvindsbrisen)

hur låter jag (när jag stönar teatralt här, här i Stormen, intill
Barerna, här där hundarna skäller Som att de verkligen
ville säga något – inte till mig, *absolut* inte mig *men till Gud*
om de nu tror på sånt, till sig själva möjligtvis –)

–Och jag sörjer
hur han andades, tätt intill mitt öra
det han Insåg när jag Avgick från mig
och Ingick i försvinnandet och Avsåg
bli den snyggaste han legat med
men han brydde sig inte om det! Han brydde sig om LUFTEN, om
min andning och
hur något flöt ur oss
in i bränningarna (smygande räkor, inkilade mellan varats kolonner
sprättande barnsligt i det åldrades arkitektur)
HAN VAR SOM ETT BARN
på det bra sättet
JAG VAR SOM ETT BARN
på det absolut dåliga sättet –
men han kom
och jag sa att jag kom
det spelade ingen roll för mig – på den tiden ville jag bara komma
ensam: Det har alltid varit mina fantasier
som håller mig Tillfredsställd
och Benådad

Himlen är en horny horse en flock vid avlägsna floder, läckaget
oavlatligt ljust hästmunnar smuttar på solen på väg ner
 de gäcker mig med hovar horn och falkkroppar snidade
elliptiskt: ögonmötet mellan rovfågeln i dyket
 och ungen i det främmandes bo; kort rendezvous med
 den som röjer den som *röjs*
gräddklädd skymning, benhöljt blå svultet vit, helt enkelt så
när man ser molnen slå och slå (slå mot strandkanten och slå
mot huvudet och slå mot fienden Men det är samma sak allt jag sa:
samma sak, allt jag sa: allt jag säger: *samma sak*)
mellan mig och det jag längtar: bara Blinkhinna, *så tunn* ...
 ... och ogenomtränglig: enstavig, på fel språk
 där, men i fel värld
En Blinkhinna kausalt åtskild (*fuck*)

Jag vadar i skummet från verklighetens vågor: en clown blommar upp
ur sovjetstram äng; en hand vecklas ut för att vissna mot kinden
någon rör mig med goda intentioner
jag spottar FÖRSKRÄCKT hennes läppar ur munnen!
Detta spökhus saknar tänder, bara gommen häver
mjuk och försmädlig, ett räfflat lager nerv
när världen rinner till stänger jag munnen, täpper igen mina öppningar
påspär min dumhet, tuggar tankar, sväljer intet –
kinderna har upphört att rodna, bara bleknar av en avsides
vinter, jag är den utvalda mätaren för en kommande istid:
utvald att dö! like a beautiful dream!
vilken lycka, att kristalliseras (*suck*) –
när jag vårdar mig själv är det med samma lena hand
som klippte barbien i bitar
(jag har mordet i huden som en lykta)
jag är dum, *men osexigt dum*, jag är ett barn, *men ett felaktigt barn*
kroppen krymper, *eftersom jag ber den att göra det*
jag önskar att min barnslighet var säljbar, snälla:
HJÄLP MIG ATT SÄTTA ETT PRIS PÅ MITT HUVUD!
HJÄLP MIG ATT VINNA FÖR EN GÅNGS SKULL!!!!

Tvivelaktigt, nu för tiden
att jag alls förbrödrar mig med något:
när jag rör vid min omvärld är det utifrån, direkt förvissad
att jag *inte är den*

(om mina Horny Horses hade röster skulle de gnägga från Guds dass:
MAN SKA INTE KUNNA IAKTTA VÄRLDEN, MAN SKA KUNNA
VARA I DEN; MAN SKA INTE KUNNA RÖRA VID VÄRLDEN,
MAN SKA RÖRA DEN)

(de hade sagt: man ska fucking röra den)
*så, om jag avlägsnades nu: skulle jag efterlämna ett Hål
eller skulle världen täppa till där förut blott var hål?*
(gnägg!)

Ser förbryllat På huden när den blöder: driver i v ä g
en FörgÄnglig DIMma mot det slimma ljusets Villrådiga aula

Hur Har Det Med Mig Att Göra
denna handling Har lösgjorts
Och upplösts i fiktion: jag kan göra vad jag vill med mig
för Jag har förlorat sin referent

DET FINNS INTE LÄNGRE NÅGRA IN ATT TRÄNGA IN I
BARA UT ATT VÄNDAS UT UR
glöm inte att vinka till Mig
när du ser det ordet vändas ut och ut och ut och ut
och aldrig mer in

LYSSNA: jag vill gärna knullas riktigt vårdslöst av någon, *just* nu
men jag vill gärna att det inte känns, jag vill inte inducera hågkomster
av något medelstort trauma (det är en sån moodkiller (i så
många dagar))

jag går och köper mjölk (fet!) och jag går i kjol, utan trosor, för att
finna mig möjlig att förgöra med blickar (fingrar), för att följa hur
kroppen värms upp och andas, finstämt, fuUuUuUUuuuktigt
längs låren (alltså frambesvärja myrmarken
tungt, *tungt*, bärandes på hela planeten i en överdimensionerad vagel)
jag vill glömma hur uppriven min lust är, hur dagdriven
min hunger är, hur uttänjd min blick och uttömt mitt sköte är:
jag har skjutits i Skogen och släpats till Verkstan, hängts på Kroken,
snittats av Kniven och tömts på rykande inälvor
(ljudet! hör ni? ett smattrande som att EN FLOCK TRANOR
landar oförsiktigt i ett gungande träsk, slitet av
vita solreflektioner, grått av gryning, bara genombrutet av
fräkentoppar, och nedtyngt av den Undre Gytjtjan)
men det verkar kanske som att någon har ömmat för mig där jag hänger,
stirrat in i mina stirrande ögon, mina stålsatta våtmarker
och slarvigt, i hastig ånger, sytt igen min öppning
hängt av mig från kroken, andats igång mitt system och förfärat
bevittnat hur jag vankat bort
iväg-ut-ur verkstan och ner-längs-med vägen, bort-in-i skogen igen:
tömd och igenzippad, möjligtvis ”nöjd” möjligtvis ”levande”
möjligtvis ”rörlig” –

Likgiltighet framväxt till sinne:
rörde vid världen med tomhet
Länge har jag undrat varför det känns som en Lögn att tala om En Våg
den slår mot stranden och försvinner
(det gjorde den redan när den kom på Att den var Våg)
Genomfall ständigt: Större Vet Havet
att Gud är en Portvakt och tingen soldater och händerna barn
som bortkyssts till tunnhet Och inte BÖR SLÄPPAS IGENOM (*obs!*)
mitt finger är
kompassen in i mig
varje försök till utfärd
landar slutligen
här –
Jaha Här igen — vilket öde för en sökande stråle ...

min hud har glömt allt sex

BARA RAPPORTERNA KVARSTÅR